

Huth Gergely: A szív, mely újra szétterül

2023 augusztus 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Nagyok leszünk, er?sek leszünk, és tiszteletre méltók leszünk.

Orbán Viktor Tuszványoson, majd a hétfégi tihanyi Tranziton is lelkifröccsöt adott az összmagyarságnak. A miniszterelnöknek, aki megnyilvánulásával 35 éve minduntalan megerősíti, hogy nemcsak kiváló stratégia, de méltó az antikommunista-nemzeti oldal szellemi vezetői posztjára is, nyilvánvalóan minden oka megvan a markáns beszédre.

A politikai feszítvél Balaton-parti sátraiból tekintve, de az épp elmúló egész gyönyörű nyáron – minden gazdasági nehézség ellenére – még a boldog békeidőben érezhettük magunkat. Mégsem feledhetjük el: viharfelhők gomolyognak fölöttünk, és amiért annyit dolgoztunk, az egy csapásra összedőlhet. Magyarországot újra kiforgathatják és kismizmizhetik az ellenünk fenekedő erők, így bátornak és egységesnek kell maradnunk! Nem engedhetjük meg a luxust, hogy kicsússzon kezünkben a kezdeményezés. Úgy is fogalmazhatnánk:

lejárt a konjunktúrák idején gombamód szaporodó himi-humi emberek, a mindenhova odacsapódó egyfelől-másfelől figurák kora. Most ismét végvári vitézekre van szükség, a társadalom minden rétegében, akik minden körülmény között kitartanak eszményeik és küldetésük mellett.

Hadd másoljam ide Orbán Viktor a Tranziton kifejtett gondolatmenetének egyik részletét. A kormányfő Bohár Dániel kérdésére, miszerint a politikai feszítvél ott ül többezernyi fiatal „mit tehet ebben a harcban, mit tehetünk mi a hazánkért?”, így felelt:

Hogy magyarok vagyunk, ez nem egy véletlen, hanem egy feladat. Sőt, én azt mondanám, hogy egy küldetés. Valószínűleg a világ egyik legszebb küldetése. Mert végül is arról beszélünk, hogy van egy olyan kultúra, aminek az alapja egy olyan nyelv, amit azokon kívül, akik magyarnak születtek, mások nem értenek. Nem is tudják fölntartani. Tőlük aztán ez el is tőnhet. Egyetlen esetben nem tőnik el az, amibe születtünk, a magyar nyelv, a magyar kultúra és vele a legalább ezeregy száz éves magyar államiság története, valamint az a lehetőség, hogy magyarrá váljanak a gyermekeink előfele, sok ezer évre, remélhetőleg, ez egyetlen esetben nem tőnik el, hogyha mi fölntartjuk. Nem fölntartódik, mert csak tíz-egynéhány millióian vagyunk. Egy angolszász gondolhatja, hogy majd fölntartódik, neki nincs ilyen küldetése. Egy németnek nincs ilyen küldetése. Mert német mindig lesz, annyian vannak! Na, de a magyarral nem ez a helyzet. Tehát ezt fölnt kell tartani. Ahhoz, hogy magyar nyelv legyen, Kosztolányit, Babitsot, Arany Jánost legyen, aki olvassa, és ami oda le van írva, az segítsen az embereknek megtalálni az életükben a megfelelő ösvényt, ahhoz magyarnak kell lenni. És ráadásul van egy terület [...] olyan, mint a szív: néha összehúzódik, néha kitágul [...] most ezt a kérdést talán tegyük félre: éppen összehúzódzkodó állapotban vagyunk, tehát van egy Kárpát-medencei terület, amit mi mővelünk. Ezeregy száz éve mi mőveljük, szó szerint, mi rendeztük be. És ahogy az embernek a saját földjével vagy a kertjével szemben kötelessége van, még akkor is, ha nem vette, hanem örökölte, mondjuk a szüleitől, van egy kötelessége, azt csinálni kell. Értjük ezt vagy nem értjük? Ez egy feladat az életünkben, ez hozzáad az életünkhöz, ez megemeli az életünknek a súlyát! Vagy csak egy rossz kötelezettség, amit le akarunk magunkról rúgni, hagyjanak már békén ezzel a sok marhasággal, de akkor menjünk a liberálisokhoz, ott ez van! Tehát ezt kell eldönteni először! Minél inkább olyan emberek születnek és nőnek föl Magyarországon, akik azt gondolják, hogy magyarnak lenni egy: jó; kettő: fantasztikus; három: kivételes; négy: kötelesség adódik belőle, (minél inkább úgy látják – a szerk.) ezt a kötelességet jó teljesíteni, jó szolgálni a hazát, akkor sokan leszünk! És nem tizenegy évig áll csak a cövek, hanem még tovább is.

A Kárpát-medencében szívként létező, összehúzódó, majd újra dobbanó és szétterülő magyarság gyönyörű hasonlatától megborsózik az ember háta. Ám Orbán Viktor nem kertet: ez a szív nemcsak összehúzódhat, de örökre meg is állhat, ha nem ismerjük fel létezésünk fantasztikus és kivételes voltát és nem fogjuk fel a vele járó kötelességünket.

Okos emberek évek óta figyelmeztetnek, hogy a világpolitika machinátorai előbb-utóbb háborút robbantanak ki Ukrajnában, vagy/és a Balkánon. Sőt – egy szélsőséges fordulat esetén – nemcsak a kárpátaljai, de az erdélyi szónos magyar lakosság is célpontja, túsza lehet ezeknek a konfliktusoknak. Nem nehéz továbbgondolni, milyen könnyen válhat Magyarország is a felfordulás részesévé. Azt is tudjuk (elég csak megnézni Füssy Angéla Akta című oknyomozó műsorának új epizódját a déli határ mentén ropogó fegyverektől és robbanó gránátokról a PestiSrácokon), hogy Európa valójában már legalább a 2015-ös migránsinvázió óta háborúban áll.

A kormány, érezve a veszélyt, immár tizenhárom éve igyekszik felkészülni minderre. Igyekszik megvédeni az országot, összefogni a világ teljes magyarságát, s mindenkit, aki nem a nemzet ellenében dolgozik, megajándékozni a nemzeti együttműködés elnyelével. Tizenhárom éve küzd szuverenitásunk megacélozásán, gazdaságunk és haderőnk megerősítésén, s újabb diplomáciai bravúrokat sorakoztat fel a békeparti erők

összekovácsolására.

Ám az emberi természet hajlamos elhessegetni a baljós árnyakat, nem véletlen, hogy talán túlságosan is beleéltük magunkat a jó világba, elhittük, hogy a kényelmes jólét hamarosan a nagy többség számára valóság lehet. Valljuk be, erre jó néhány állami intézkedés is rájátszott, elegendő csak a választás előtti adó-visszatérítésre gondolni...

Mindezek fényében jobban megérthető, hogy Orbán Viktor miért intézett a nyáron már másodszorra felrázóbeszédet a magyarokhoz, s mi ezzel a célja.

A tusnádfürdői előadás és a tihanyi beszélgetés nem a vészharangok megkongatásáról szólt. Sokkal inkább arról, hogy ismerjük fel a bajt, tudjuk, kik vagyunk, bízzunk az erőnkben és az évezredek ösztöneinkben, tartsunk össze és győzzünk ismét!

Ebben az új, konfliktusos helyzetben minden, az ügy iránt elkötelezett magyarnak át kell gondolnia személyes stratégiáját. Békés Márton történész és író, aki talán a legpontosabban képes leírni a nemzeti blokk felépítését és meghatározni annak küldetését, most – a 2009 óta immár 34. alkalommal megszervezett Transzit fesztiválok jelentőségét méltatva – így írt a Magyar Nemzetben:

A szélesen értelmezett magyar jobboldal egésze mint szuverenista–kereszténydemokrata pártszövetség, nemzeti-konzervatív értelmiségi holdudvar, társadalmi mozgalom és az a több mint hárommillió magyar, aki nemrégiben szavazott rá, egy szélességében és mélységében is tagolt, szervesen fölépült történelmi erő. Legalább százötven éves elméleti-gyakorlati hagyomány áll mögötte, három egymást követő és együtt dolgozó nemzedék alkotja, hivatása pedig nem kevesebb, mint – találó reformkori kifejezéssel élve – a „magabíró Magyarország” XXI. századi megvalósítása. Történelmi feladat, roppant felelősség.

Ezt a roppant felelősséget, mely Orbán Viktor szavaiból is visszaköszön, meg kell érteni és fel kell nézni hozzá. Észintén megértem, hogy a mai életveszélyes világpolitikai helyzetben sokan lázas útkeresésbe kezdtek, s közülük sokan ezúttal is a kiegyezésben, a különutasságunk okán ránk zúduló nyugati harag lecsillapításában látják a megoldást. Ám a sokszínűségben is egység kell, háborús időkben pedig megtörhetetlen egység. Nem adhatjuk fel a három évtizede épített nemzeti-szuverenista irányt, a világ új folyamatait megértő, a nagyhatalmaktól egyenlő távolságot tartó sajátos magyar küldetését.

Orbán Viktor így zárta a tihanyi gondolatait:

Ha mindenki szabadon éli a saját életét, de mégiscsak a közös cselekvés révén valahogy, egyszer csak egy irányba mozog, [...] akkor mi ezt meg fogjuk nyerni. Mindent helyrehozunk, amit elrontottak előttünk, mindent helyre fogunk hozni. Nagyok leszünk, erősek leszünk, és tiszteletre méltók leszünk.

Ezért kellett tehát megmozgatni a lelkeket, ezért kell bízunk abban az útban, amelyen elindultunk!

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
